

(Продължава отъ втора книжка)

III.

Една вечеръ дѣдо Симо седѣше предъ запалената пещъ тухли, пушеше, слушаше, какъ скърца колелото на градинаритѣ, усмихваше се радостно и си шепнѣше:

— Лъжа било магията, а?

Седѣше той предъ огъня и се радваше на неговата свѣтлина. Свѣтло бѣше и въ душата на стареца. Рѣдко е бивала такава хубава тухларска година. Четири седмици вече капка дъждъ не капна! Радваше се дѣдо Симо и поглеждаше нагоре къмъ звездитѣ. Нощта бѣше тиха, ясна, майска нощъ. Рѣката слабо шумѣше, сякашъ жално плачеше. Жабитѣ като подплашени едвамъ-едвамъ се обаждаха изъ рѣката. Сякашъ и тѣ плачеха за дъждъ.

Славей изтихо лѣеше бисерни пѣсни въ храсталака, и старецътъ слушаше неговата сладка пѣсень. Веселъ бѣше дѣдо Симо и тихо си прошепна:

— Ако е здраве и суша даде Господь...

Но той трепна, безъ да довърши. Трепна и спрѣ. Предъ него на петъ-шестъ крачки — котка!.. Сжщата оная котка, която заровиха жива подъ върбата...

— Хайде-де, — трепна пакъ старецътъ. — Ахъ, дяволе де! — пошепна си тихо...

Той и по-рано сънува еднажъ тая дяволска котка, ала това бѣше отдавна и бѣше сънь... А сега?... Това не е сънь. Ето пуши той съ лулата си, а котката го гледа право въ очитѣ. Тръпки полазиха по тѣлото му. Потъ изби челото му...

А котката стои, гледа го съ свѣтлитѣ си, като живи вжглени, очи... Стори се на стареца, че тя му се присмива. Дигна ржка той да се прекръсти, ржката му трепери, не може кръстъ да направи. Едвамъ извика: